

שרון רונן מחזיק בידו את תמונתה של אליענה, שנכגעה לנגד עיניו, ומתה אחרי 52 שעות

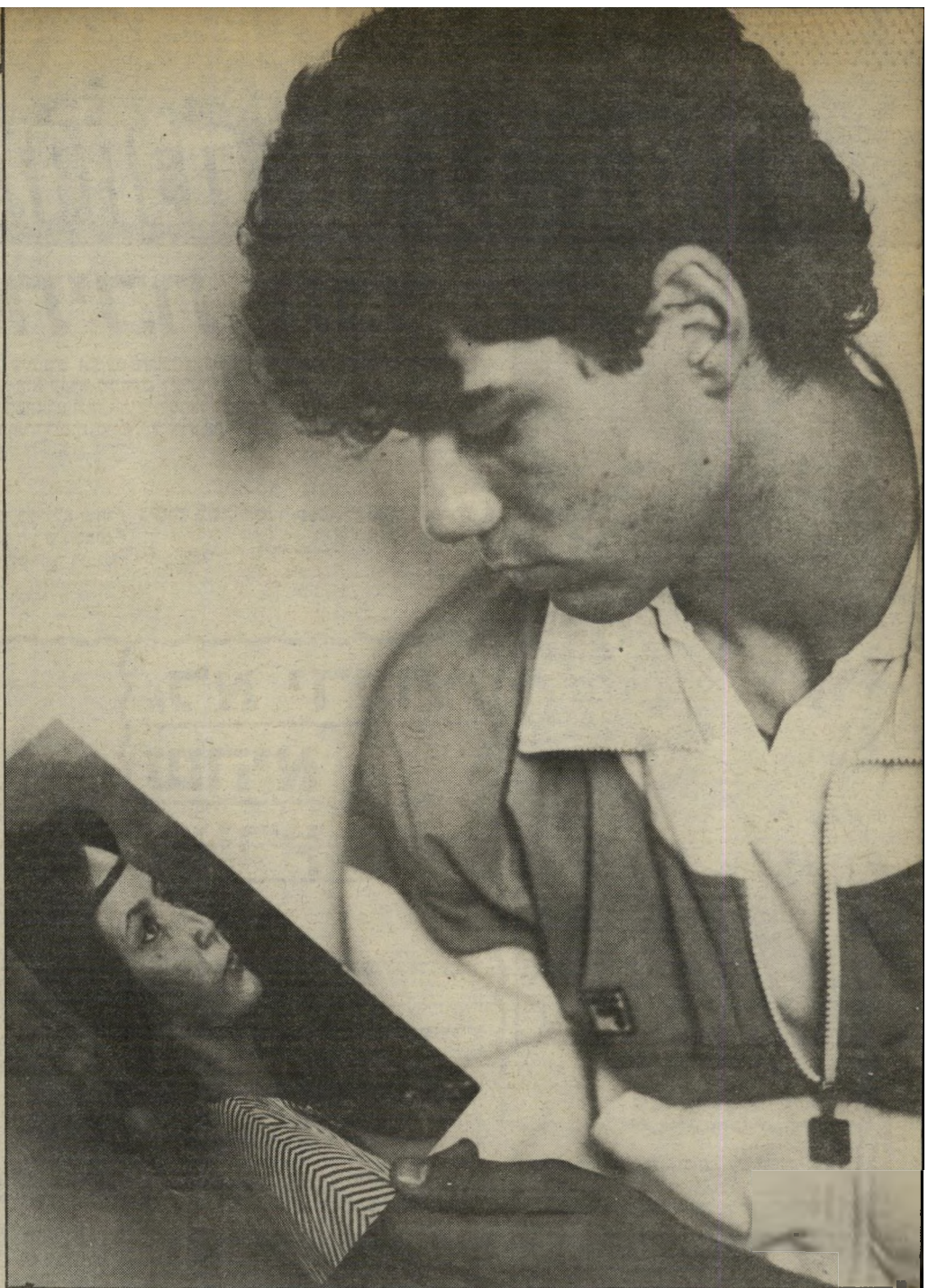
הזה אני מחזיק ביד את הנעל שנפלה לה מהרגל. בעיתונים כתבו שהיא חצתה את הכביש בריצה ועברה מעל הגדר. זה קישקוש. לא רק שהיא לא עברה את הגדר. אייפשו לעבור גדר כליכך גבוהה. והוץ מזה היא היתה משוחררת משיעוריהתעמלות במשך שלוש שנים בגלל כאביגב. היא לא חצתה; בכלל את הכביש. היא עמדה עם רגל אחת על המידרכה וברגל אחת על הכביש, מחזיקה את טלי ביד ואוטובוס עבר שם במהירות מטורפת. פגע בה שלט הפירסומת שעליו, נתן לה מכה בראש וזהו. אחרי שהיתה בחדר-מיון העלו אותה לקומה החמישית באיכילוב, לחדר לטיפול נמרץ. בית-החולים התמלא בתוך זמן קצר בכל החברים והחברות שלה. היו שם עשרות, מילאו את כל המיסדרונות, הרופאים לא יכלו לעבור מרוב אנשים. ככה היה במשך 52 שעות, עד היום השני בערב. אז ניגשה אליי האחות ואמרה לי שאלה הרגעים האחרונים

מיוחד לאוטובוסים, המגודר משני צידיו בגדר-מתכת גבוהה עם סורגים. אייפשו לחצות הכביש לכיוון תחנות האוטובוסים שממול, אלא צריכים לעבור דרך מינהרה, אל מסלול האוטובוסים. כך הלכנו במינהרה, שממנה אפשר לעלות אל תחנת-האוטובוסים, וישבנו לחכות לאוטובוס בקו 27. חיכינו המון זמן, ואני זוכר שהתפלאנו שהאוטובוס אינו בא. חשבנו שאולי הם לא עוברים במוצאי-שבת. פיתאום ראינו ממול, מהעבר השני של מסלול האוטובוסים, את לימור ודנית, שתי בנות מהכיתה. קראנו להן, ורצינו לעבור את הכביש לפגוש אותן. אני עברתי ראשון, טלי ואליענה נשארו מאחור מהצד השני. פיתאום ראיתי אוטובוס עובר מאחוריי במהירות, שמעתי בום. שמצלצל לי עד עכשיו באוזן. לקח לי שניה לעכל שזאת היא שנפגעה. ראיתי אותה מחזיקה את הראש בידיים. אמיר לא עיכל מה קרה.

רצתי אליה. לא חשבתי שזה רציני. היא היתה מכווצת כזאת. מתחתי את את הגוף שלה וקראתי לאמיר שיבוא לעזור לי להנשים אותה. טלי התעלפה מיד. באותו הרגע עבר כרוכב בחור שהוא חובש. הוא הצטרף אלינו ועזר לנו עם אליענה.

באותו הזמן יצא אמבולנס מבית חולים הקיריה. צעקתי לו שיעצור, ואני ואמיר הרמנו את אליענה על הידיים והעברנו אותה מעל הגדר האמבולנס. אנחנו עצמנו רצנו אל ועברנו את הכביש. באמבולנס היא התחילה לחרחר והזיזה את הרגל ואת היד. היא סובכה את הראש לצד שלי, אבל העיניים שלה היו עצומות. וזהו.

הבאנו אותה לחדר-המיון באיכילוב. עדיין לא חשבתי שזה משהו רציני. לא ראו עליה כלום. היה לה רק פצע קטן ליד העין. חשבתי שיחבשו ויעוררו אותה, והיא תקום ונלך הביתה. חיכתי זמן-מה, ואז נכנסתי שוב למיון לשאול מה שלומה. אמרו לי שמצבנה קשה. רצתי מיד לטלפון ציבורי וטילפנתי להורים שלה. פיתאום, אחרי שעשיתי את כל הפעולות האלה, שמת לי לב שכל הזמן

500 שושנים

ליאליענה

יאליענה אייטעם אשכב בבית-חולים תהיו לירי" כך אמרה אליענה פורר לשרון רונן, בנו בן ה-17 של המיסעודן ג'קי רונן, ביום השבת לפני שבוע, בבית-החולים הקיריה. הם לא ידעו שעוד כאותו היום, כמה שעות לאחר מכן, תשכב אליענה בבית-חולים אחר, חסרת-הכרה, בעיניים עצומות, ושי כעבור 52 שעות תוציא את נישמתה לעד.

מספר שרון:

ביום השבת בבוקר נסענו לבית החולים הקיריה. לבקר את הגית רפאלי, חברתה הטובה ביותר, ששכבה שם אחרי ניתוח. זה היה ב-11 בבוקר. ישבנו אצלה עוד ארבעה — אליענה, טלי גורדון, חברתה לכיתה, אמיר שוהם ואני.

ירדנו למטה לעבר הכביש הראשי, דרך פתח-יקווה. זהו כביש רחב, בעל מסלולים רבים. במרכזו יש מסלול

אחיות הבת הבכורה, דסי, מה את שרותה הצבאי, ואליענה.

שלה. האחות שאלה אם אני רוצה להיפרד ממנה.

נכנסתי לחדר-טיפול-נמרץ וראיתי אותה שוכבת שם, כאילו היא חיה, רק העיניים שלה היו עצומות, כאילו ישנה. אני זוכר שתמיד היינו מתווכחים למי משנינו יש עיניים יותר יפות, ופיתאום העיניים שלה היו סגורות.

ניגשתי אליה וצבטתי אותה ר' נשכתי אותה, קיוויתי שהיא תעורר ותקום. הבטחתי לה שלא אעזוב אותה אף פעם, ושתמיד אהיה לידה. אמרתי לה שכל החברים שלנו הלכו לכותל, לשים פתקים כדי שהיא תבריא. אפילו

כפית של זהב אליענה היתה ילדה בלונדית יפהפיה, שנולדה לאחת המישפחות העשירות ביותר בארץ. אביה הוא סוחר במתכות, שהתמחה בעיסקי ברזל.